

לא היה מתאים לתיאור זה. אבל אחרי שבית-המישפט למד כי אוריון בילה את תקופת השירות הצבאי שלו בבסיס חיל-הים בסיני, והתקבל לעבודה בברינקס סמוך לשיהרורו מצה"ל, קיבל סופית את זייויו של הבורח.

יורם נוסף להרשעה היו בגדיו ונעליו של אוריון, שנעלמו. חליפת הג'ינס, שבה היה מגיע כל יום לעבודה, והנעליים ש'אוּתוּן נעל ביום הרצח נעלמו כליל. הג'ינס אישם סיפר כי ארז אותם בתיק פלסטיק, לקחן עמו למקום שבו בילה את הלילה שאחר הרצח, כדי למסור לכביסה. אך כאשר חיכה לאוטובוס שכח את השקית על ספסל התחנה. החבילה לא אותרה, ו'ידידו שהיה עמו בתחנה, דויד גיא, אצלו לן באותו לילה, וחברתו של עמוס באור' תו זמן, שרה דנון, לא זכרו כלל את התיק. לכן קבע בית-המישפט כי הסיפור "מצוץ מן האצבע".

אקדח הרצח נמצא על גג בית ברחוב מוהליבר 18 בתל-אביב. והתברר כי הוא נגנב שבועות אחדים קודם לכן מאורח שזיהה אותו. בית-המישפט המחוזי מצא קשר נוסף לאשמתו של עמוס, בכך שה'בית עליו נמצא האקדח מצוי במסלול הליכתו הרגיל ממחגדר שלום לבית חבר'ו. בית-המישפט העליון שלל קשר זה, אך לא מצא בכך מספיק כדי לבטל את פסק-הדין.

על ידיו של עמוס נמצאו סימני שרי'טה, והוא טען כי נושך עליידי כלב, אך סירב ללכת לבדיקה רפואית. בית-המיש'פט מצד קשר בין השריטות הללו ובין מצבו של המנוח, שהיה גם הוא שרוט וכנראה הספיק לפגוע ברוצחו.

הנקודה האחרונה לרעתו של אוריון היתה יום המחרת. במקום לבוא לעבודה בשעה 6.30, כפי שהתבקש במיוחד, הוא איחר. הוא אפילו לא הגיע לשעת העבור דה הרגילה, שהיא 7.30, אלא בא בשעה 8.20. כאשר התיישב במישרד שבו אירע קיר מולו היה מותכם בדם רב. הוא רק ביקש קפה והיה עצבני ורועד באופן בולט.

היה ברור גם כי המיבצען הכיר את רוצחו. מיתקן ברינקס מאובטח בשלוש דלתות הנפתחות באופן אלקטרוני, על-ידי המיבצען. והוא לא היה פותח אותן בפני זר. לא נמצאו כל סימני פריצה, אך לא היה גם כל שוד, ולא נלקח דבר מה'ר כספת הגדולה שהיתה מלאה כסף רב ב'אותו הזמן. נטען אמנם בבית-המישפט כי יתכן שהפורץ הופתע ולכן גם ברח במהי'רות מהמקום כאשר אקדחו בידו, אך ה'דבר לא הוכח.

ילדות

באתה עת היה עמוס חדש בחברת ברינקס. הוא עבד שם שלושה שב'רות בלבד, ומצבו הכספי היה קשה. אחר ר'י שיחרורו מצה"ל, התכוון לעלות על אוניה ולעבור כימאי. אך אז הכיר את שרה דנון, תימניה יפהפיה, בת למיש'ר פתח ידועה בתל-אביב. היא היתה גרו'ר

מאהבת שולה יפרח עם אוריון

— אך האמת תצא לאור

מאהבת שרה דנון כבית-המישפט

— ראיית את הפחד בעיניים

ליבאי, ומוסר לרשותו את המיסמכים ה'מבוקשים מוקדם יותר, יתכן שהדברים היו מתגלגלים אחרת, ועמוס לא היה מבלה את השנים האחרונות בכלא במא'ר מצים נואשים להוכיח את חפותו.

בבית במיטה

כאשר יצא עמוס מבית-הסוהר, לא חיכתה חברתו, שרה דנון, כיום יש לו חברה חדשה, שולה יפרח, שאותה הכיר כאשר באה לביקור בכלא. שולה עזרה לעמוס במלחמה לזיכויו, וחיכתה בחוץ ליום שבו ישוחרר. לעמוס אין מישר פחה וקרובים, והוא עבר להתגורר אחרי השיחרור בביתה של שולה. שני אחיה של שולה עוזרים לו בימיו הראשונים מחוץ לחומות הכלא.

כאשר ננעלו מאחוריו שערי בית-הסוהר, היה עמוס אוריון בן 23. כאשר הם נפתחו לפניו, הוא היה בן 32. במשך כל תשע השנים לא יצא מעולם לחופשה. העולם שמצא מחוץ לחומות כלל רמלה היה שור'נה מזה שזכר. גם עמוס היה שונה. קצות שערותיו הכסיפו. עפעפי עיניו רועדים כל העת בעצבנות. תנועות ידיו קרובות לגור'פו, כאילו ביקש להצטמצם ולהתכנס ב'תוך עצמו. דיבורו מקוטע. דבריו מביעים מרידות עמוקה, וכוללים האשמות כבדות כלפי המימסד והחברה.

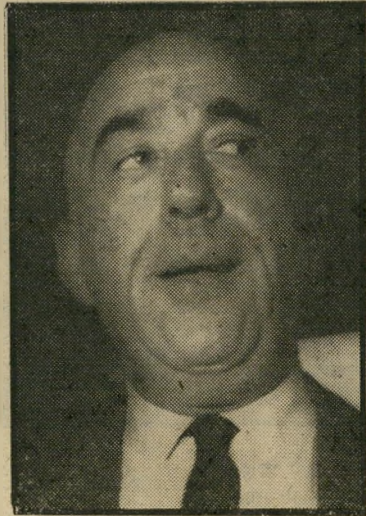
סיפר עמוס אוריון ל"העולם הזה"

אדם נחטף יום אחד מהרחוב ומחוי'רים אותו אחרי תשע שנים. זה אני וזה מה שקרה לי. מישהו אחר לא יבין את זה. אנשים לא מסוגלים להבין. הם שור'אים אותי כל מיני שאלות מתוך חוסר הבנה. אני לא אדם אלים, אבל השאלות האלה מעוררות בי אלימות.

ישבתי תשע שנים ולא האמנתי. חשבתי ש'אני חולם. לא יכולתי להאמין שמה שקרה לי זה אמיתי. זה כמו שבא אליך בן-אדם ואומר לך שהייתם לפני שעתיים יחד בים, ואתה יודע שהיית בבית במי'טה. אז איך אתה יכול להאמין? זה ב'דיוק מה שקרה במישפט שלי.

ישבתי על ספסל הנאשמים וראיתי אני שים שעלו על דוכן העדים ואמרו דבר'ים שלא היו ולא נבראו. אמרו שראו אותי במקום אחד, בזמן שאני יודע שהי'י-תי במקום אחר. איך אפשר להאמין ש'אתה לא חולם?

הדבר הראשון שעשיתי אחרי שיצאתי מבית-הסוהר היה ללכת לחפש את העד (המשך בעמוד 45)

ממדיק-חניניה כהן
שום טובות —

פרקליט זיבאי
— ושום עניינים

שה ולה בת קטנה, ועמוס העדיף להי'שאר בתל-אביב קרוב לאהובתו, ושכח את הים. בעת הרצח היה כבר מתגורר לע'י בתיה, ויחד עמה נסע לחברים אצלם לנו. גם מוצאו של עמוס לוט במיסתוריו. הוא נולד בפולין לנערה יהודיה בלתי נשואה בשנת 1947. היא מסרה אותו ב'יותו תינוק לאשה בשם אלכסנדרה אני גלמאיר, אותה חשב כל השנים לאמו. הם עלו ארצה כאשר "אנג'ל", זה היה שמו בפולין, היה עדיין ילד קטן. בגיל שנ'יים פגע ברק בבניין שבו התגורר, ומפחד הפסיק לדבר. רק בגיל שמונה חזר אליו קולו, ואז היה נגמגם. הלם נוסף נגרם לו כאשר התברר לו כי אלכסנדרה, ש'החליפה את שמו בישראל לעמוס אוריון, אינה אמו האמיתית. הוא התרחק ממנה ומצא לו מישפחה מאמצת חדשה ביפו. בעת שירותו בצבא הכיר חברים בני מישפחה עסיס, והללו הביאוהו לביתם. שם התקבל כבן בית. חלק ממוקנתו ה'כספית של עמוס התגלה כאשר המיש'טר רה מצאה צ'ק על סך 300 לירות שמסר עמוס, למשה עסיס, שלא כובד.

כאשר התברר עירעורו בבית-המישפט העליון בשנת 1974, דנו השופטים בכובד ראש בכל הנקודות הללו, ואם כי ייחסו חשיבות להפרשי הזמנים שנטענו על-ידי אוריון וסניגורו, הרי מאחר שלא היו ראיות מתאימות, דחו את העירעור.

מאז ניהל עמוס את מילחמתו הפרטית מבית-הסוהר. הוא ניסה בכל דרך לה'גיע למקורות המידע של חברת ברינקס, ולמצוא את היומנים האבודים. בעת ה'שיחות בקמפ-דייוויד, התפנה מי שהיה אז היועץ המישפטי, אהרון ברק, לשמוע את בקשתו של אוריון. הוא השתכנע כי למ'רות פסק-הדין הסופי נגדו, יש מקום להמ'ריך לחקור בעניינו, והורה למישטרה לחקור את העד אליהו מרדכי, שדיבר עם המנוח חמש דקות אחרי שעמוס נראה בורח מהמקום. המישטרה קיבלה הוראות לתפוס את יומני חברת ברינקס, ביחוד את זה של מרדכי, כדי לאמת את הזמ'נים. אך אז הסתבר כי בשנת 1975 נשר'פו חלק ממיסמכי ברינקס, כפי שעושים מידי חמש שנים. אולם יומן אחד שנת'ר פס הוכיח כי עמוס דיבר אמת, וכי שיי'חת הטלפון עם מרדכי התקיימה בשעה שציי'ן. בכך הודגש הספק באשר לשעת הרצח, ולקשר שבין אוריון ומותו של המיבצען. זה היה החומר החדש ששיכנע את השופט כהן לפנות לשרי-המישפטים. לו היה מנהל ברינקס נעתר לבקשת

אוריון השבוע במקום-הפשע
— אל המרתף